

[Poulsgaard]

kant, alligevel svigtede publikum. Jeg kunne egentlig have lyst til at spørge, om folketinget snart vil indse, at det altså ikke nytter noget bare at blive ved med at øse ud og øse ud, og så tror man, at man får kultur. Vi får ingen kultur ved den statsdirigering, der foregår herindefra.

Nu var fru Birte Weiss så venlig at citere lidt fra vore betænkningensbidrag. Det er egentlig rigtigt, som fru Birte Weiss siger, at man ikke skal bukke, hvis man vil i verden frem. Nej, man skal melde sig ind i det kongelige danske socialdemokrati, det er vejen frem. Hvis vi ser de tanker, som ikke vor smilende kulturminister har fostret, men en kollega til kulturministeren, undervisningsministeren, i den berømte »Rapport fra en kaffeklub«, så satte undervisningsministeren nemlig nogle spørgsmål ved, om man i det hele taget ikke bare skulle støtte dem, som var socialdemokratiet venlig stemt. Jeg tror, det er tanker, som deles af vide kredse, så derfor kan det meget vel blive sådan, at det er dem, der har det rigtige medlemskort, dem, der melder sig ind de rigtige steder, der får kunstnerstøtte.

Ja, man kan jo heller ikke lade være med at tænke på, at der er mange herinde, der snakker og snakker om, at nu skal der spares, men når vi så skal til at gennemføre et lovforslag, så kniber det med modet. I betænkningen kan man se, at socialdemokratiets – det forbavser mig ikke – og centrumdemokraternes, det radikale venstres – det forbavser mig heller ikke så meget – og venstresocialisternes medlemmer af udvalget finder, at de 8,8 mill. kr., som vi bruger på Kunstfondet, er alt for lidt, der skal meget mere til. Ja, men hvor meget skal der til, for at det er nok, kunne man godt have lov til at spørge, det skylder disse partier faktisk at oplyse os om.

Der står også i betænkningen – vort syn herpå er ikke kommet med, det er måske en fejl fra vor side, det ved jeg ikke, men nu vil jeg i hvert fald gerne sige det heroppefra, så der ingen misforståelser er:

»Udvalget har med ministeren drøftet spørgsmålet om, i hvilket omfang det vil være muligt at tilgodese Grønland med kunstfondmidler. Ministeren og udvalget ønsker at fremhæve lovens hensigt om, at fondet også tilgodeser grønlandsk kunst og eventuelt ska-

ber bedre mulighed for, at grønlandske kunstnere kan udstille i Danmark.«

Dér vil jeg da gerne sige, at vi har al mulig sympati for de grønlandske kunstnere. Hvis de har lyst til at udstille i Danmark, så skal vi ikke lægge en sten i vejen, men det må så sandelig blive for egne midler, ligesom hvis det var danske kunstnere. Derfor kan vi fra mit parti i hvert fald ikke tiltræde det, som står herom i betænkningen.

Der er jo et hav af ændringsforslag, og jeg har sagt, at vi kan støtte de fleste af dem, kristeligt folkeparti har stillet. Det ligger i, at man ønsker, at det er ministeren, der skal have lidt hånd i hanke med det, der foregår. Vi har set eksemplet med Bent Haller, vi har set eksemplet med Jens Jørgen Thorsens Jesusfilm, og vi har andre uheldige eksempler. Da det er folketinget, der har det sidste ord at skulle have sagt – sådan burde det i al fald være – så mener vi så afgjort, at det er et skridt i den rigtige retning, kristeligt folkeparti foreslår. Det var nok ikke lige den formulering, vi ville have anvendt, men i mangel af noget bedre kan vi i hvert fald støtte det, så vi kommer et skridt i den rigtige retning.

Vi kan også støtte nogle af de af venstre stillede ændringsforslag.

Der er også en anden ting, som vi i dette lovforslag er glade ved, nemlig at hædersgaverne nu forsvinder, men vi vil også nok på den anden side sige, at vi ikke mener, at man skal yde socialhjælp over kunstfondloven, det skal ydes andre steder fra. Vi føler i hvert fald, at den kritik, som fra fremskridtspartiets side har været rejst af disse hædersgaver, har man nu lyttet til, og det er vi naturligvis glade for.

Når vi alligevel ikke kan stemme for lovforslaget, når det engang kommer til tredje behandling, er det ud fra den principielle holdning, vi har, at den bedste kunst er den kunst, der drives i frihed. Vi skal ikke have statsmagten til at være formynder og dommer med hensyn til, hvad der er kunst, og hvad der ikke er kunst. Afslutningsvis må jeg altså også denne gang skuffe kulturministeren med, at vi ikke kan blive enige om, hvordan landets kunstlove skal være. Men jeg ser det, som om ministeren er modtagelig for fornuft, da han nu har set, at de livsvarige hædersgaver ikke lige var sagen.